

haft samme Fordel som de, der kunne benytte Statsbanerne og rejse paa det Orlovsbevis, de have. At Privatbanerne have ønsket at imødekomme et ret naturligt Ønske fra Soldaterne om at kunne faa Fribefordring ogsaa paa dem er forstaaeligt. Men paa den anden Side vilde det at betale Privatbanerne disse Billetter medføre en ikke ringe Udgift for Statskassen, og det er i det hele overordentlig tvivlsomt, om det kan siges at være en Statsopgave at skulle betale for Soldaternes Hjemrejse under de Ferier, de have ved Højtiderne. Jeg tør ikke udtale noget som helst om, hvordan Finansudvalget i sin Almindelighed stiller sig overfor denne Sag. Jeg tør sige, at der i alt Fald indenfor dets Flerthal er overordentlig stor Betænkelighed ved at gaa videre end til at udtale, som vi allerede have sagt, at Statsbanerne skulle befordre Soldaterne gratis, naar de rejse hjem i Ferierne.

Spørgsmaalet om Erstatning til Privatbanerne for Feriebørnenes Befordring er, saa vidt jeg har forstaaet, et Spørgsmaal af langt ringere Betydning. Hvad det her drejer sig om, er vel blot dette, at naar der til en af vore Byer fra København kommer en ikke ringe Flok af Feriebørn, og en Del af dem skal videre med Privatbanerne, have de ingen Billetter og mangan Gang ingen Penge. Privatbanerne have, saa vidt jeg ved, altid været kulante og uden Betaling taget disse Feriebørn med ud til de Stationer paa Privatbanerne, de ere henviste til at skulle benytte. Jeg synes, at det i Virkeligheden haade er et mindre Spørgsmaal, og da det desuden har en human Side, kan jeg ikke tænke mig, at Privatbanerne ville lægge større Vægt paa, om de faa nogen Betaling eller ikke. Jeg indrømmer, at Spørgsmaalet for Soldaternes Vedkommende har en lidt anden Karakter, idet Soldater fra samme Garnison ikke faa samme Begunstigelse. Men ogsaa her vil selve den Regnskabsopføring, man har, vise, at der stilles et Krav til Statskassen, som ved første Øjekast kan synes at have nogen Berettigelse, men som dog i sine Konsekvenser kan føre saa vidt, at vi maa være meget forsigtige, inden vi gaa videre.

Under Nr. 54 i Betænkningen er der til § 9 anført, at der ved Samraad er forhandlet om Salg eller Lejeafgift af Ingeniørkasernen i Kronprinsessegade. Det vil maaske erindres, at ved Loven af 15. Marts 1895 om Fuldførelse af Ingeniørkasernen i Vognmandsmarken blev der,

saa vidt jeg ved paa Initiativ her fra Tinget, indsat en Paragraf om, at naar denne Kaserne var færdig, skulde Kasernen i Kronprinsessegade afleveres til Finansministeriet for derefter at sælges. Nogle af Finansudvalgets Medlemmer have ment, at saa burde man ogsaa straks sælge Kasernen. Den almindelige Opfattelse i Finansudvalget er dog sikkert den, at det i og for sig ikke har nogen Hast med at afhænde Statsejendomme. Det viser sig ved saa mange Lejligheder, at Staten maa opkøbe Grunde til saa det ene saa det andet Byggeforetagende. Der har dernæst ogsaa i Samraadet været forhandlet om, hvorvidt Krigsministeriet skulde svare Leje af Kasernen eller det kunde benytte den vederlagsfrit. Det vil ses af Anmærkningerne til den paagældende Paragraf, at Krigsministeriet kun skal afholde Skatter og Vedligeholdelsesudgifter ved Kasernen. Jeg kan desværre ikke oplyse, hvor meget det er, men en saa gammel Bygning er selvfølgelig ikke særlig billig at holde vedlige. Derved, kan man gerne sige, svares der nogen Lejeafgift, men i Virkeligheden er det kun et Skuffesystem. Selv om man opfører under § 22 en vis Lejeafgift, som bliver ført til Indtægt under § 8 eller 9, er det dog fra den ene Lomme over i den anden, saa noget stort Spørgsmaal er dette ikke.

Under Nr. 207 omtales et Samraad om Arbejdstiden paa Toldstederne. Det, som har foranlediget dette Samraad, er en gammel Bestemmelse om, at Arbejdstiden paa Toldstederne normalt skal være fra Solopgang til Solnedgang. Det medfører, at den om Sommeren bliver meget lang og om Vinteren meget kort. Navnlig er denne Bestemmelse for Vinterens Vedkommende meget generende for enkelte Byer, hvor der efter Solnedgang ikke kan fortsættes med Losning af Skibene. Under Samraadet har Finansministeren afleveret Oplysninger om Forholdene paa de forskellige Toldsteder, men jeg skal ikke referere disse, da ærede Medlemmer kunne finde dem under Nr. 207 i Betænkningen. Det maa temmelig sikkert indrømmes, at det ikke vil være muligt at skaffe ensartet Arbejdstid for alle Toldsteder, da der er en Mængde Forhold, der her komme i Betragtning. I øvrigt har Finansministeren under Samraadet stillet sig meget velvilligt med Hensyn til at imødekomme Ønsker, som fra de paagældende Byers og Havnes Side maatte fremsættes med Hensyn til en Ordning, hvorved de navnlig blive fri for Van-